

Sygn. akt I UZ 16/11

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania K. M. i H. M.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówce Terenowej w Z. skarga ubezpieczonych o wznowienie postępowania w sprawie sygn. [...] o zwrot nienależnie pobranej renty rolniczej, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lipca 2011 r., zażalenia ubezpieczonych na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 10 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę K. M. i W. M. o wznowienie postępowania, w sprawie o zwrot nienależnie pobranej renty rodzinnej, od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 października 2009 r.

Wnioskodawcy złożyli od powyższego postanowienia zażalenie do Sądu Najwyższego, żądając uchylenia zaskarżonego postanowienia. W zażaleniu nie zostały wskazane ustawowe podstawy wznowienia postępowania wymienione w art. 401 i nast. k.p.a. W treści uzasadnienia zażalenia wskazano: „(...) Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną

przez wnioskodawców skargę wskazując jako podstawę prawną art. 410 § 1 k.p.c. Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, iż zdaniem Sądu Apelacyjnego skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Wnioskodawcy K. i H. małż. M. nie zgadzają się z takim rozstrzygnięciem i stanowczo twierdzą, że w sprawie zachodzą przesłanki wznowienia postępowania. Zdaniem wnioskodawców postępowanie w ich sprawie było wadliwe, a Sąd nie wziął pod uwagę zeznań wnioskodawczym i świadków przesłuchanych w sprawie. Te okoliczności zdaniem wnioskodawców uzasadniają wznowienie postępowania w sprawie i wbrew twierdzeniu Sądu Apelacyjnego, mieszczą się w zakresie ustawowych podstaw wznowienia.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniano już (np. postanowienie z 28 października 1999 r., I UKN 174/99, OSNP 2001/4/133), że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.). Tym bardziej brak wskazania ustawowej podstawy wznowienia oraz zamieszczenie w skardze uzasadnienia, które nie nawiązuje do jej podstaw, podlega odrzuceniu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.